

TAJANSTVENI KRISTAL - PORUKA IZ ATLANTIDE ?

Početakom 70-tih godina, u vrijeme ponovnog otkrivanja energija Velike Piramide, u Karibima se istraživalo na skupini potopljenih drevnih građevina, moguće dijela mitske zemlje Atlantide. Građevina nalik piramidi nalazi se u tom podvodnom gradu, čija veličina još uvijek nije određena, a koji je pružio vrlo važan ključ za odgonetavanje tajnog znanja drevnih naroda.

Taj je ključ zapravo jedan iznimni kremeni kristal. Pogleda li se u kristalnu kuglu promjera 9 cm, u njezinom se središtu odmah može vidjeti tri velike i nekoliko manjih piramida. One su tamo ne zato što bi trebalo jako pažljivo gledati i zamišljati ih, nego zato što je lom svjetlosti u kremenu tako domišljato oblikovan da stvara piramidalne oblike.

Dr. Ray Brown, naturopat, otkrio je spomenuti kristal u blizini Bahama 1970. godine. Iznosi uzbudljivu i jezovitu, priču o svom značajnom otkriću :

„U ljeto 1968. godine, sa skupinom od deset ili dvanaest profesionalnih ronilaca, nakanio sam krenuti u potragu za potopljenim brodovima s blagom u području Bahama.

Na raspolaganju smo imali neke vrlo precizne instrumente, koji su nam omogućili otkrića koja su kasnije dovela do pronalaska atlantskog kristala.

Upotrebljavali smo magnetometar koji magnetski bilježi bilo kakovu smetnju na putu povratka signala. Sve što je željezno skreće taj povratni signal i zbog toga možemo ustanoviti da se ispod vode nalazi neka metalna tvar. To potom valja dalje ispitati.

Zračnim smo putem uklanjali pijesak s dna na mjestima koja smo istraživali, tragajući za zakopanim brodovima.

Istraživanja su nas odvela s obala Kube i pličine Cay Sal, a kasnije smo se u to područje vratili da pomognemo u snimanju televizijskih emisija Jaquesa Cousteaua. Jedna se emisija bavila bahamskim "Plavim rupama", širokim područjima na kojima, usred oceana, izvire slatka voda. Tamo se nalaze golema jezera i veliki izvori slatke vode, od kojih su neka kružnog oblika i promjera po 8 km. Kako se snažna struja slatke vode pojavljuje usred mora, ono se podiže do 1 m iznad uobičajene razine.

To područje poznato je kao Bermudski Trokut. Tamo se događaju "dručkije" stvari, a osobno sam imao neka iskustva o kojima samo ja mogu suditi.

Podvodni rad u širokom nas je krugu odveo u istraživanje vanjskih otoka, od Velikog bahamskog otoka do Nizozemskih Antila, Antigüe i Martiniquea. Manji su otoci jednostavno prekrasni, a običaji i tradicija njihovih stanovnika gotovo se nisu promijenili od početka 19. stoljeća do danas.

Nakon što smo cijelo ljeto 1968. kopali nedaleko od pukotine u Zemljinoj kori zvane Veliki jezik oceana, u blizini otočja Bari jugoistočno od Biminija, naša je skupina otkrila ogromno područje magnetskih očitavanja. Očitavanja su bila tako brojna da smo postali jako uzbuđeni. Pomislili smo da smo pronašli Zlatnu flotu potonulu 1733. To je bila velika flota španjolskih galija koje su istodobno potonule. U skupini su se nalazili brodovi koji su nosili zlato čija vrijednost, izražena u današnjem novcu, iznosi i do 12 milijardi dolara.

Cijelo smo ljeto kopali u velikom brdu pijeska na ravni blizu Jezika. Jezik je područje duboko oko 10 m, koje se naglo strmoglavljuje do 3660 m.

Zid spomenute provalije je vrlo čudan. Na dubini od nekih 20 m ribe postaju dezorijentirane. Kada dosegnete dubinu od kojih 10-12 m, dolazite u bestežinske stanje. Na toj točki prirodno ledbite - ne idete ni gore ni dole, Ribe misle da je zid dno i duž njega plivaju gore-dolje. Biljke iz njega ravno rastu.

Ribe na Bahamima prizor su koji morate vidjeti da bi ga znali cijeliti; one su nevjerojatnih boja - svako sićušno stvorenje je prekrasno. Kada pogledate preko spomenuta zida, svuda oko sebe vidite samo prostranstvo - prekrasnu intenzivno plavu boju koja u daljini postaje sve slabija dok potpuno ne potamni.

To ljeto na cijelom smo području iskopali mnogo stotina rupa. Rupe smo označavali tako što bi, iz zraka očitavši stanje magnetometra, po cijelom području pobacali plutače. Tada bi posade ronilaca krenule s iskapanjem 9-12 m dubokih rupa u pijesku, tragajući za onim što je magnetometar očitao. Na području velikom oko 24x8 km spomenuta očitavanja nisu bila zbijena nego međusobno udaljena nekoliko desetaka metara.

Koncem toga ljeta, nakon što smo potrošili oko milijun i po dolara ne pronašavši baš ništa, naša je skupina bila iscrpljena, jednako kao i financijska sredstva, te se posada raspala i svatko je krenuo svojim putem.

Godine 1970. okupili smo novu posadu za istraživanje spomenutoga područja. Jednog dana, dok smo snimali film blizu Miamia, bio sam tako zaokupljen promatranjem niza zbivanja između ronioca, jastoga i ugora, da sam zaboravio da je vrijeme za povratak na površinu. Umjesto toga pokušao sam pomoći roniocu. I ostao bez zraka!

U to sam vrijeme bio iskusan ronilac i nisam imao rezervu zraka. Znao sam dovoljno da uvijek budem na površini prije no što ostanem bez zraka. No taj mi se put boca ispraznila u trenutku kada je valjalo preći još nekih tridesetak metara.

Dok sam išao prema gore, nisam znao da izletnički brod iz Fort Lauderdalea prolazi tim područjem. Više nisam mogao držati dah pa sam se odlučio izložiti riziku i izroniti pokraj broda. Tek što sam izronio na površinu - mislim da čak nisam imao vremena niti udahnuti - drugi, 10 m dugačak brod za sportski ribolov, prešao je preko mene.

Mogao sam vidjeti kako mi se približavaju dvostruki propeleri. Sve se zbivalo usporeno - mnogi ljudi pričaju da u trenucima opasnosti stvari izgledaju usporeno. Znao sam da umirem.

Moja prva reakcija bila je panika - strah! Snaga udarca odbacila me nekih 12 m u dubinu.

Činilo se da me, u trenutku kada sam se zaustavio, napustio svaki strah. U meni je zavladao duboka tišina - vrlo smirujuća. U tom sam trenu postao svjestan da moje tijelo ne diše. Nije bilo ni potrebno - šok ga je omamio i sve se isključilo.

Pogledao sam ispod sebe i ugledao jednu prekrasnu ribu. Dirnuo me pogled na tu lijepu ribicu i nešto u meni usredotočilo se na nju. Izgledalo je kao da komuniciramo. Nije bilo riječi - riba mi se nije obratila riječima koje bi vam mogao ponoviti; bila je to potvrda poput „Zdravo. Znam tko si ti“. I djelovala je jako miroljubivo.

Mogao sam vidjeti svuda oko sebe, u svim smjerovima, a vizualni doživljaj polako se širio u krugu; na svakom je koraku dolazilo do potvrde svakog životnog oblika koji je krug dotakao. Dodirnuo je plankton, morske trave, ribe i drugo.

Postojala je jaka svijest upravo o svemu, do najmanjih detalja, vezanom uz određeno biće, njegov život, njegovu prošlost i podrijetlo; postojalo je potpuno razumijevanje svega što ima veze s tim životnim oblikom. Kako mi se svijest širila, bilo je teško obuzdati prekrasan osjećaj koji sam imao. On se nastavio širiti . . . rasti . . . Uvijek sam želio saznati kako izgleda biti dolje u Golskoj struji i sada sam to mogao vrlo živo vidjeti.

Ni u jednom trenutku nisam izgubio svijest - bio sam potpuno budan. Krug koji se širio na kraju je potpuno obuhvatio cijeli planet i u tom se trenutku počeo preklapati u male dijamantne oblike. To je bio vrlo intenzivan doživljaj i izgledalo mi je kao da istodobno postoji svijest o svim stvarima, jaka svijest sakupljena u sabirnim točkama dijamantnog oblika.

Nakon što je nekoliko puta obišla globus, možda umorna od prolaza kroz zemaljske životne

oblike, svijest kao da je eksplodirala i izbila van u svemir.

U tom sam trenu osjetio veliko olakšanje, a moja se svijest kroz prostor kretala u svim smjerovima, napuštajući naš planet i dodirujući i gledajući ovaj planetni sustav, krenuvši zatim dalje kroz galaksiju i svemir, pa preko drugih svemira, galaksija i drugih sustava koji prelaze granice mašte.

Bilo je mjesta na kojima su postojali životni oblici slični našima; bilo je i drugih mjesta s drukčijim životnim oblicima. Ali u svakom sam trenutku bio svjestan.

Prolazeći kroz to predivno iskustvo, nisam bio svjestan vremena - ono se nastavljalo, nastavljalo i nastavljalo.

Prestalo je u trenu kada sam shvatio da je nešto zgrabilo i uhvatilo moje tijelo. Osjetio sam da me vuče kroz vodu i podiže na palubu broda koji je prešao preko mene. Prevezen sam u Fort Lauderdale helikopterom.

Bolničari su između sebe govorili „Mrtav je. Ništa se više ne može učiniti“. A ja sam bio potpuno svjestan i pokušao sam razgovarati s njima, reći im „Dobro sam - živ sam!“ - no ništa se nije zbivalo. Upotrijebili su respirator, a tijelo se odjednom odlučilo ponovno „uključiti“ pa sam počeo disati.

Poslijepodne sam proveo u bolnici. Doktorima je bilo teško shvatiti... od vremena kada sam napustio brod do trenutka kad su me iznijeli na površinu prošlo je 2 i po do 3 i po sata - priče se međusobno razlikuju. Neki ljudi kažu da je vrijeme koje sam proveo bez zraka bilo negdje od 50 minuta do 2 sata. Zaista ne znam. No to je vrlo dugo vremena za držati dah! Ja sam doktor - znam da se ne može živjeti bez zraka. Međutim, to se dogodilo.

To iskustvo promijenilo mi je cijeli život. Osjećam da su trenuci koje sam proveo u svojoj klinici i na poslu posuđeni - nisu moji. Ne znam čeka li me neka velika sudbina.

To iskustvo otvorilo je vrata koja su, u sljedećih nekoliko tjedana, u žarište dovela otkriće ovoga kristala.

Nastavili smo s planom istraživanja širokoga područja na Bahamima koje smo otkrili 1968. Zanimljivo je da je Edgar Cayce predskazao da će 1968. doći do otkrića drevne civilizacije poznate kao Atlantida. Ne mogu dokazati da ruševine koje smo otkrili pripadaju Atlantidi, ali one su se nalazile na pravom mjestu i radilo se o drevnoj civilizaciji.

Opisat ću vam neke građevine i stvari koje se tamo nalaze i mislim da ćete uskoro moći predočiti slike; mi nemamo niti jednu, ali pisac Peter Tompkins i drugi koji istražuju to područje, naći će se tamo u pravo vrijeme pa ćete, siguran sam, moći vidjeti dokaze za postojanje spomenutih ruševina.

Nisam prvi koji je otkrio taj podvodni grad; postoje i drugi s kojima smo razgovarali, a koji su ga uspjeli zamijetiti godinama prije našeg dolaska.

Prilikom povratka na područje koje smo istraživali krenuli smo preko otočja Bari. Uхватила nas je silovita oluja i morali smo se zaustaviti na najbližem otoku dok se ona ne smiri. Za vrijeme oluje izgubili smo dosta opreme, ali odlučili smo zaploviti odmah nakon što je prestala.

More je bilo prilično tamno. Čim smo počeli prelaziti iznad područja "ruševina", ustanovili smo da se kroz vodu, mada je bila tamna, naziru obrisi zgrada - svugdje gdje smo okrenuli brod, ispred i iza nas, mogli smo vidjeti oblike građevina ispod nas! Izabrali smo mjesto, bacili sidro i naši su se ronionci - kao u panici - našli u vodi.

Bilo nas je petorica. Ja sam zadnji skočio u vodu. Dobro je roniti u paru s drugim ronioncem kada se nalaziš u pustom području. Svako malo mogao sam kroz tamu razaznati par peraja ispred mene, te sam ih nastojao slijediti. Pokušaj da ih dostignem jako me iscrpio i morao sam stati. Odmorio sam se na dijelu koraljnoga grebena, pokušavajući se namjestiti.

Mogao sam vidjeti zlatne Sunčeve zrake kako se svjetlucajući probijaju kroz tamu vode i razaznati da svo to svjetlo dolazi iz pozadine nekakve piramide. Samo sam sjedio i promatrao

je - budući da nije mogla biti tamo - i nisam želio da nestane. Sunce se nalazilo točno iza piramide, a svjetlo je blistajući sjalo u svim smjerovima. Izgledalo je kao da je netko naslikao tu fantastičnu sliku. Stalno sam mislio : "Da bar imam foto-aparat!". Da sam mogao uhvatiti taj trenutak bio bi to najljepši prizor koji su ljudske oči ikada ugledale. Bio je potpuno veličanstven! Bio je ljepši od bilo kojeg zalaska sunca koji mi je priroda omogućila vidjeti. Bio je naprosto fantastičan! Imao je boju - ispunjavao je prekrasnim osjećajem.

Odjednom sam „došao k sebi" i shvatio da je to - što god bilo - stvarno. Mora biti stvarno. Tako sam, umjesto da samo sjedim i promatram ga, odlučio krenuti prema njemu.

Nisam mogao vidjeti cijela piramidu kako se uzdiže s dna oceana, već samo jedan njezin dio. Vidio sam oko 27 m građevine koja je po obliku bila jednaka egipatskim piramidama.

Površina piramide izgledala je poput ogledala. Bila je kamena, ali radilo se o jako uglačanom kamenu, savršeno napravljenom. Površinski kameni blokovi bili su uglačani i tako čvrsto priljubljeni jedan uz drugi da bi vam bilo prilično teško progurati oštricu žileta između njih. Nemoguće je zamisliti da su ljudska bića mogla tako lijepo složiti to čvrsto priljubljeno kamenje. Rubovi kamenih blokova bili su koso rezani i nisu se glatko spajali.

Plivao sam oko vršnoga dijela. Voda je bila uzburkana i bilo je pomalo opasno blizu samoga vrha.

Obišao sam vršni dio tri puta. Spustivši se prilikom trećeg obilaska, nabasao sam na neki otvor. Prilikom ranijih obilazaka tamo se nije nalazio otvor - znam da sam pažljivo promatrao građevinu. Nemam objašnjenje za to kako je taj otvor bio i nije bio tamo - samo govorim o njemu onako kako ga se sjećam.

Prva misao koja mi je pala na pamet bila je ako postoji otvor, onda negdje moraju biti i vrata. Pažljivo sam pogođao naokolo i nije bilo ničega. Postojao je samo otvor. Nije bilo vrata; nije bilo ničega što bih mogao vidjeti da je kliznulo i otkrilo otvor.

Vođen znatiželjom ušao sam unutra. Spuštajući se hodnikom koji se vodio od otvora, ušao sam

u posebnu prostoriju. Kada bi se izvan vode cijela građevina promatrala, ta bi prostorija bila u gornjem dijelu piramide. Ovako se nalazila na pola puta prema dolje na vidljivom dijelu piramide.

Prostorija je bila pravokutna, a vrh joj je imao oblik piramide. Iz vrha je izlazila metalna šipka promjera od oko 7,5 cm. Izgledala je kao da je zlatna, ali to sigurno nije bila.

U sredini prostorije nalazio se uspravan, izrezbareni kamen na čijem je vrhu stajao metalni oklop zavnutih krajeva, na kojemu su se nalazile dvije metalne ruke ljudske veličine. U rukama je bio kristal. Točno iznad kristala nalazila se spomenuta metalna palica koja je pokazivala ravno na njega. Na kraju palice bio je izbrušeni crveni kamen oštih rubova.

Oko svega toga nalazilo se sedam velikih stolaca, od kojih je jedan, na kamenom postolju, bio blago podignut iznad drugih. Otplivao sam do stropa i nogama se odupro o rub, pokušavajući olabaviti metalnu šipku. Bio sam siguran da je zlatna. Nije se pomaknula. Znao sam da ću trebati pomoć za odnošenje toga blaga.

Znajući da će drugi ronionci imati još samo pola boce zraka i da neće htjeti ponovno roniti, odlučio sam na brod donijeti nešto za dokazati im kako se ovdje dolje nalazi nešto vrijedno truda. Uzeo sam nož i zagrebao po šipki da dođem do strugotina koje mogu staviti u rukavicu. No umjesto toga, upropastio sam oštricu svoga noža. Taj nož bio je od najčvršćeg metala koji znamo napraviti - kaljenoga čelika. A na šipki nije ostala ni ogrebotina!

Nakon toga sam se spustio do poda i sjeo na veliki stolac. Bio je udoban, s naslonima za ruke. Nakon što sam se na trenutak odmorio, moj se pogled vratio na kristal koji je svjetlucao. Tragao sam za bilo čime u toj prostoriji što bih sa sobom mogao lako odnijeti kao dokaz vlastita doživljaja, budući da sam u dnu uma stalno mislio "Je li ovo stvarno? Tako je lijepo, možda je to samo proizvod moje mašte". Posegnuo sam između metalnih ruku i kristal se pomaknuo - nije bio pričvršćen! Dohvatio sam ga i izvukao vani.

Metalne su ruke bile brončane, a s unutrašnje strane zlatne boje, slične šipki; s unutrašnje su strane također bile i crne, kao spaljene nekim plamenom visoke temperature, te me bilo pomalo strah uzeti kristal. Ako je mogao spaliti taj metal, što će napraviti meni? Dohvatio sam ga i ništa se nije dogodilo.

Zaustavio sam se na čas; zavladao je trenutačni mir. Onda je odjednom došao glas - ne glas koji se može čuti, nego vrlo zvučan glas koji je dolazio iznutra, kroz samu građevinu u kojoj sam se nalazio. Radilo se o nekoj vrsti zračenja, ali ipak i o glasu koji mi je govorio : "Došao si i imaš ono po što si došao. Sada idi i ne vraćaj se više."

Zanimljivo je da su, nakon što su izronili i vratili se na brod, svi drugi ronionci izvijestili o sličnom iskustvu koje su imali. Svi su doživjeli isti utisak - ili glas. Svaki od njih donio je sobom neki predmet. Neki od tih predmeta bili su naprave neobičnog izgleda, slične malom džepnom računaru, imale su ekran ali ne i tipke. Nikada nismo otkrili s pomoću čega su radili. Ne znamo što su oni.

Do danas sam jedino ja iz te skupine živ. Svaki od ostalih ronilaca našao je smrt u moru negdje u Bermudskom Trokutu. Ja otada i dalje ronim, ali ne u tom području. Tamo više nikada neću ući u more!

Nadam se da će se neki snimatelj na tom mjestu naći u pravo vrijeme, kada građevine ne budu prekrivene pijeskom, kao i onoga dana kada nam ih je otkrila oluja, i da će moći snimiti podvodni grad.

Zgrade su bile mješavina elemenata karakterističnih za egipatska zdanja. Neke su, pak, nalikovale drevnim građevinama iz Južne Amerike, iako je piramida imala ravne, a ne stepenaste rubove; bilo je i mnogo onih koje su imale oblik kupole. Svo vrijeme koje sam bio tamo proveo sam u piramidi, te sam druge građevine vidio samo izdaleka.

Na povratku kući, čudan osjećaj obuzeo je sve ronioce. Na neki smo se način osjećali izolirani jedni od drugih i nije nam se baš razgovaralo. Susreli smo se samo nekoliko puta nakon onoga dana. Nismo ostali ni u kakvoj vezi, mada smo trebali.

Prošlo je pet godina prije no što sam se osjetio spremnim pokazati kristal javnosti. Sada ovdje imamo taj kristal koji je plod spomenutoga događaja.

Jesam li zapravo umro kada sam se priremao da ga uzmem, ne znam; to morate procijeniti sami. Danas se osjećam drukčije; posve su drukčije moje misli, moja razmišljanja.

Sam kristal je jedinstvena stvar. Javno smo ga pokazali samo pet puta i ni u jednoj drugoj prilici nije bio izlagan.

Mnogi ljudi tvrde brojne stvari o njemu. Mi istražujemo njegove učinke i uz njega vezane pojave.

Ljudi su tvrdili da su izliječeni; postoje oni koji vide, osjećaju stvari. Mislim da nije bilo više od pola tuceta ljudi koji su prišli kristalu, stavili ruke na njega, a da nisu osjetili ionski vjetar koji iz njega dolazi.

Kristal je kremen. Njegova vrijednost kao kamena godine 1970. procijenjena je na 20 000\$. Danas, kao kamen, vrijedi nešto više. Nepochjenjive je vrijednosti kao ono što uistinu jest.

Radi se o savršenoj kugli. Naravno da je morao biti isklesan; kristali kremena nemaju oblik kugle.

U sebi ima mrlju. U središtu te mrlje, prirodno oblikovane od kremena boje dima, nalazi se piramida gotovo savršena oblika, a kada ju pogledate vidjet ćete tri piramide, poredane jednu iza druge. Nalazi li se vaš um u alfa stanju, iza te tri piramide pojavljuje se i četvrta.

Pogledate li kristal sa strane, vidjet ćete da piramidu tvori mreža tisuća malih linija u kremenu boje dima, slična elektroničkim mrežama. Piramida se može vidjeti samo s prednje strane; s drugih strana vidite samo mrežu linija. Postoje piramide unutar piramida, gore i dolje, sa strane, u svim smjerovima, ali glavne su piramide s prednje strane, ravno ispred vas".

Svatko tko je slušao dr. Browna kako priča svoju spektakularnu priču o tome kako je postao čuvar kristala iz Atlantide, odmah mu je želio postaviti brojna pitanja. Ovdje sam naveo ona koja bacaju više svjetla na taj prekrasni kamen pronađen u piramidi :

P : Gdje se točno nalaze ruševine o kojima ste govorili?

O : Ne mogu vam dati zemljopisnu dužinu i širinu na kojoj se nalaze - ne znam ih. Ali to mjesto mogu za vas označiti na karti. Ono je vrlo blizu vrha Jezika oceana, okrenuto ravno prema većim otocima otočja Bari, nekih tridesetak kilometara od grebena koji se strmoglavljuje u Jezik. Nalazi se daleko od svake velike kopnene mase; s jedne mu strane je otok Andros, a najbliže mjesto pogodno za život mu je Bimini.

P : Koliko je dubok sloj pijeska koji je pokrivao piramidu?

O : Do njezinog temelja, oko 36 m. Bilo je otkriveno jedno 27 m piramide. Ona se još nastavljala prema dolje. Površinu bilo čega što ostane pod vodom prekrivaju alge i mulj životinjskoga porijekla. U sobi nije bilo ničega od toga. Sve je bilo potpuno bez mrlje, a površina piramide bila je sjajna i čista, nalik jako ulaštenom ogledalu. Bila je od bijelog kamena. Promatrana iznad vode, s udaljenosti bi izgledala kao divovski komad bijeloga mramora. Bio bi to jednostavno veličanstven prizori

P : Gdje se nalazio otvor na piramidi?

O : Točno na sredini. Vjerujem da je šipka dolazila ravno iz vrha piramide. Vrh je, usput, izgledao poput lazurita.

P : Ako je ulaz ostao otvoren, zar ne bi pijesak ispunio prostoriju?

O : Bi, u slučaju da je ostao otvoren pijesak bi, uvjeren sam, ispunio prostoriju. No što god bilo to što se otvorilo, siguran sam da se u jednom trenu i zatvorilo. Nisam vidio kako se zatvara, ali budući sam kružio oko piramide i nisam vidio nikakav otvor, a potom ipak naišao na jedan, pretpostavljam da bi ga ono što ga je otvorilo također i zatvorilo.

P : Je li u prostoriji bilo pijeska?

O : U prostoriji nije bilo ni traga pijesku. Pod je bio od bijeloga kamena. Zadivilo me to kako je sve bilo čisto i bistro.

P : Što se dogodilo s otvorom na piramidi nakon što ste otišli?

O : Toliko dugo koliko sam ga mogao vidjeti, otvor je ostao otvoren. Nisam vidio ništa nalik vratima. Pogledao sam unutra, opipao rub kamena i nije bilo ničega. To je potpuna zagonetka.

P : Vjerujete li da su zidovi bili čvrsti?

O : Nema načina da to saznam. Pretpostavljam da su bili. Sve je izgledalo prilično masivno i napravljeno od čvrstoga kamena. Ulazni hodnik dugačak nekih 9 m bio je od čvrstoga kamena pa sam pretpostavio da je i cijela piramida čvrsta.

P : Odakle je dolazilo svjetlo u prostoriji u kojoj ste bili?

O : Ne znam. Nije bilo nikakvog izvora svjetlosti poput žarulje, ali sve je bilo osvijetljeno. U uzbuđenju sam svoju ronilačku svjetiljku ostavio na brodu.

P : Je li postojala nekakva veza između šipke i kristala?

O : Ne. Razmak od možda 120 cm dijelio je kraj crvenoga kamena od samog kristala. Izgledalo je kao da je kristal imao svoju namjenu u dijelu nekakva obreda koji se u toj piramidi obavljao.

P : Od čega je bila napravljena metalna šipka?

O : To uistinu ne znam, ali vjerujem da se radilo o zlatu, očito obrađenom nekom vrstom očvršćujućega procesa. Drevni Amerikanci poznavali su proces kojim su kalili bakar i znam da postoji nagrada koju je raspisalo nekoliko metalurških tvrtki, za onoga tko otkrije kako su uspijevali kaliti bakar tako da je postajao čvršći od kaljenoga čelika. Još nismo otkrili njihovu tajnu.

P : U kojem su smjeru bili okrenuti stolci?

O : Imao sam neku orijentaciju prema kompasu na svom satu, ali u sobi ga nisam pogledao, tako da vam ne mogu reći u kojem su smjeru bili okrenuti. Bili su postavljeni u neku vrstu kruga oko spomenuta pijedestala.

P : Koja su neka od fizičkih svojstava kristala?

O : On je od kremenata, mada ima nečega čudnog u vezi s tim kamenom. Osim svojstava kremenata pokazuje i neke odlike metala. Po tome što lomi svjetlost pokazuje osobine kremenata, ali je opet upola lakši no što bi kremen trebao biti. Možda metalni oblik mreže linija u njemu ukazuje na to da se radi prije o metalu nego o kremenu.

P : Što doživite kada dodirujete kristal?

O : Kada ga se tek otkrije ne događa se ništa spektakularno; no nakon nekoliko minuta sakupi energiju i kreće. . . stavite li ruke iznad njega osjetit ćete vruće i hladne valove koji se mogu opaziti kao bilo što drugo što ste ikada osjetili. Možete osjetiti ione koje kristal ispaljuje i to bocka. Što ste bliže kristalu energija je slabija; što ste dalje iznad njega ona postaje jača.

P : Nabrojite nam neka vaša iskustva vezana uz kamen?

O : Mnogo puta kada se nalazim u njegovoj blizini vratim se svom izvantjelesnom iskustvu. Promatram stvari na vrlo svjestan, budan način. Ostalo je vrlo teško opisati. Mogu vidjeti ono što mi je potrebno za rješavanje problema na kojem radim. Drugi ljudi koji su prošli blizu kristala pisali su mi i izvijestili me da su imali slična iskustva pri rješavanju problema. Vidjeli smo kako taj kamen ponekad sam od sebe isijava svjetlost. Mogli smo osjetiti stvari. Pregledali su ga vidovnjaci širom zemlje i svi se slažu u tome da on predstavlja iznimnu stvar za ovaj planet, kao i sredstvo koje će mnogo puta povećati umne sposobnosti i svaki oblik energije. Tvrde da može biti opasan i dobar.

Sićušni čipovi u računalima rade izuzetne stvari - oni su napravljeni od kristala. Znamo da kristali imaju elektronička svojstva. Je li mala mreža linija iz ovoga predmeta takove prirode, tek treba vidjeti. Postoje ljudi koji tvrde da su izliječeni od raznih bolesti kada su se našli u blizini kristala.

P : Vjerujete li u reinkarnaciju?

O : Elizabeth Bacon je u New Yorku pregledavala kristal; bilo je prisutno nekih pet stotina ljudi. Pala je u svoj trans i ljudi su postavljali pitanja o kristalu i podacima koje su dobivali kroz njezina usta. Rekla je „ Čovjeka koji se njime služio obično su zvali Thoth.”

P : Prenosi li kristal okolne vibracije ?

O : Da. Primjerice, običavao sam ga izlagati bez staklene kupole i svako malo ga je netko

dodirivao. Jednom je došla gospođa koja je osjećala jaku bol u gušterači. Zbog toga se savijala. Dodirnula je kamen i boli je nestalo. Gospođa koja je dotaknula kamen nekoliko minuta nakon toga bol je dobila. Bol joj je bila prenesena kroz otisak prsta na kamenu. Otada ga držim pokrivenoga.

P : Što je s meditacijom?

O : Meditacija u blizini kristala je nešto nevjerojatno. Morate to iskusiti da bi ju znali cijeniti.

P : Možete li usmjeriti energiju kristala?

O : Mislim da mogu. Doduše, to više činite mislima nego usmjeravanjem vrhova piramida u željenu pravcu. Možete u stvari gledati u njega i odašiljati mjerljivu energiju na druge točke.

P : Što se događa kada stavite kompas iznad kristala?

O : Igla kompasa se okrene - u smjeru obrnutom od kazaljke na satu ako je on tik uz kamen, a u smjeru kazaljke ako se nalazi 5 cm iznad njega.

P : Primjećujete li ikakve promjene vezane uz lunarne cikluse i slično?

O : Ne. Pokušali smo odrediti obrazac ili raspored po kojemu taj kamen radi ono što radi, i ništa takvoga nisam mogao pronaći.

P : Jeste li pokušali izraditi kopiju piramide i staviti kristal na njegovo mjesto?

O : Da, mada to nismo pokušavali s većim piramidama. Stavljali smo kristal u modele piramida i mjerili energiju, a rezultati su bili jedinstveni! Kada stavite ovaj predmet u piramidu i postavite ga na položaj sličan onome u kojem se prvobitno nalazio u podvodnoj građevini, mjerljiva količina energije je izvanredna.

P : Zbog čega niste ostali u tom području i dalje istraživali?

O : Nakon iskustva koje sam doživio uistinu sam osjećao priličnu nelagodu u vezi s ostankom na tom području. Zbog upozorenja koje sam dobio uopće se više nisam želio tamo zadržavati. Da čujete glas koji vam prodrma čak i kosti, mislim da bi ga poslušali i slijedili naputak koji vam je dao u strahu za vlastiti život. Iz onoga što se dogodilo s drugim ronionicima vidljivo je da su kažnjeni za svoj neposluh.

P : Mislite li da su drugi ronionici poginuli zato što su se vratili na to područje, iako im je bilo rečeno da to ne učine?

O : Pretpostavljam da se upravo to dogodilo. Svi su poginuli u vodi. Jedan je stradao u Biminiju - iskusan, vješt ronilac. Skočio je s broda i slomio vrat - udario je u pijesak. Jednoga je ubio morski pas 65 km sjeverno od Biminija. Drugi je bio u Haitiju; isplovio je u malom čamcu i nikada se nije vratio. Posljednji je poginuo u podvodnoj nesreći negdje blizu Jamajke - ne znam pobliže što mu se dogodilo.

P : Biste li, da želite, mogli ponovno pronaći piramidu?

O : Mogao bih vas odvesti do područja veličine 24x8 km. Ne znam bih li vas mogao dovesti točno iznad piramide. Sjetite se da smo cijelo ljeto proveli iskapajući rupe duboke 12 m i da smo pogodili pravo mjesto naišli bi na piramidu, ali nismo. Tako za trošak od milijun i pol dolara nismo ništa pronašli. Zatim smo na to mjesto došli pukim slučajem, olujnoga dana, i usidrili se točno iznad nje! Sada se, naravno, pijesak ponovno nagomilao i prekrpio podzemni grad. Ali bit će prilike da on bude ponovno otkriven. Proučavamo pojavu oluja i kada oluja opet pogodi to područje, zanima me hoće li biti vrijeme da se vratim i snimam. Ali tamo me nećete vidjeti pod vodom!

P : Koji je položaj Sargaškog mora u odnosu na to mjesto?

O : Možda nekih 240 km prema istoku.

P : Gdje su se nalazili predmeti koje su pronašli ostali ronionci?

O : Dva su pronađena u građevini koja je izgledala poput neke knjižnice ili umjetničke galerije - u nekoj velikoj zgradi. Ležali su na kamenu stolu, u položaju koji je ukazivao na to da su ih, što god bili, jako cijenili. Drugi predmet, prilično drukčijega oblika, pronađen je u nečem što je izgledalo poput stambene zgrade. Ne znamo što je to. Radilo se o većem predmetu kvadratnog oblika. Ostali su bili mali i vrlo aerodinamičnog oblika. Kutevi su im bili zaobljeni i bili su napravljeni od nekog tamnog metala.

P : Je li netko ikada pokušao ukrasti kristal?

O : Jest. Ponio sam ga sobom na zabavu koju je priredio jedan moj prijatelj, državni podsekretar Anderson, u Kaliforniji. Jedan od uzvanika, koji je vodio trgovinu za prodaju okultnih sadržaja, zamolio me da mu ga pokažem. Nekoliko minuta kasnije, on i kristal su nestali. Neobično je da se sljedećeg jutra kristal pojavio. Čekao je vani u hodniku. Međutim, za čovjeka koji ga je uzeo nikada se više nije čulo. Nikada se nije vratio ni kući, niti na posao. Jednostavno je nestao.

P : Posjeduje li još netko okrugli kristal?

O : Ima ljudi koji izrađuju okrugle kristale. Moj kristal ima čudnu energiju, oko sebe širi vrlo moćan oblik energije kojim djeluje na predmete u svojoj blizini. Kako vrijeme prolazi, djelovanje te energije pokazuje sklonost prema jačanju, a ne slabljenju. To ne mogu objasniti. Kada je kristal izložen, njegova potencijalna energija raste. Stavimo li ga na dnevno svjetlo ona postaje vrlo jaka. No sklona je tome da napravi nešto s ljudskom energijom. Ona je jača ako se oko nje nalazi hrpetina ljudi.

P : Jeste li pokušali odrediti starost kristala s pomoću ugljika?

O : Ne. Kustos muzeja Smithsonian tvrdi da oprema potrebna za tako savršenu obradu kamena nije postojala prije 1900. godine.

P : Je li ikada provjerena radioaktivnost kristala?

O : Ne. Mogli bi ga podvrći ispitivanjima na UCLA-u kako bi se odredilo zašto iz njega dolazi taj neobični ionski vjetar.

P : Je li bilo zaista u redu to što ste uzeli kamen iz piramide?

O : Očito se to od mene očekivalo. Uistinu osjećam da sam bio odveden do njega. Istinu govoreći, ne znam koja je svrha toga što ga posjedujem. Ja s njim radim neke stvari, to je istina, ali jednostavno ne znam zbog čega je on kod mene.

P : Vjerujete li da je kristal zemaljskoga porijekla?

O : Ne. Ali to je tek moje mišljenje.

P : Što dalje namjeravate s kristalom?

O : Ne znam. Mi smo širom otvoreni prema svemu. Ne radi se samo o sredstvu za iscjeljivanje, iako je to, budući sam liječnik, prvo na što obraćam pažnju.

Podzemni grad sa svojom potopljenom skupinom zgrada, koji je istražio dr. Brown, lako bi

mogao biti drevna civilizacija Atlantide. Trenutno se ne može dokazati da ruševine koje je otkrio zaista pripadaju Atlantidi, ali je očito da se nalaze na pravom mjestu. Edgar Cayce je predskazao : „Posejdonija će biti među prvim dijelovima Atlantide koji će se ponovno pojaviti - očekujte da se to dogodi '68. i '69. - što nije tako daleko." (Čitanje 958-3 iz 28. 06. 1940.)

U drugom čitanju iz 8.mj. sljedeće godine (1152-11; MS-3), Cayce je izjavio da će se u nekoliko godina pojaviti zemlje kako u Atlantskom tako i u Tihom oceanu. Zanimljivo je da, nekih deset godina prije toga, on vidi da će cijelu zemlju zgoditi velike fizičke promjene, a najveća promjena u Americi zahvatit će sjevernu obalu Atlantika (311-8; MS-7; iz 9. 04. 1932.). Ponovno, 1934. godine, proriče da će u Karipskom moru biti opažena nova zemlja, te da će se pojaviti suho kopno (3976-15).

Naravno, čitanja Edgara Caycea mogu se protumačiti na razne načine, čime se nužno ne poriče njihova vrijednost. Na neki način, njegova čitanja dosljedno govore o ponovnom pojavljivanju zemalja u vodama Atlantika, kao i o njihovom nestanku.

O postojanju Atlantide se umovalo, nagađalo, razmatralo, razmišljalo, meditiralo, promišljalo i mozgalo, rasuđivalo, filozofiralo, duboko mislilo, stavljalo na razmatranje, raspravljalo, špekuliralo, slutilo i procjenjivalo; jednako se tako ispitivalo i pomno istraživalo. Jedan od najvrednijih drevnih zapisa jest povijest Atlantide djelomično sačuvana u djelima Platona, koji je živio oko četiri stotine godina prije Krista.

Stotinama godina nakon toga, priču o Atlantidi sumudraci i budale smatrali pričom koja ništa ne znači; ipak, ona svjedoči o tome da pitanje Atlantide predstavlja neprocjenjiv zapis iz prošlosti. Platonova priča u sebi ne sadrži ništa nevjerovatno utoliko što jednostavno opisuje veliku, bogatu kulturu obrazovanih ljudi; jednostavno je slobodna od bilo kakvih čuda i mitova. Prema tome, ta je priča prihvatljiva povijest naroda kojim su vladali kraljevi, koji je živio i napredovao kao i svi ostali narodi, ali čiji je utjecaj isto tako dopro do drugih svjetskih civilizacija i iz temelja ih izmijenio.

Uzmemo li da je piramida jedinstvena arhitektonska konstrukcija, za koju se u hinduističkim puranskim spisima kaže i da je postojala puno prije bilo čega što je preživjelo do naših dana; te uzmemo li da postojanje Atlantide također pripada razdoblju daleko prije pisane povijesti, tada je sasvim moguće zaključiti da prvobitni model za sve postojeće piramide treba potražiti u Atlantidi, a njezino će otkriće to i potvrditi.

Mnogi ljudi stoljećima su pokušavali pronaći Atlantidu -ili neki trag njezinoga postojanja - unutar i izvan granica Atlantskog oceana. Kao što su gradovi Herkulaneum, Pompeji, Troja i drugi uskrsnuli iz svoje grobnice mitova i legendi, tako će se dogoditi i s Atlantidom.

Voden intuicijom, Ignatius Donnelly je u knjizi Atlantida : Pretpotopni svijet, objavljenoj koncem 19.st, sakupio obilje pojedinosti i podataka. Njegova strpljivost, kao i naizgled beskonačan rad potreban za prikupiti činjenice koje podržavaju postojanje Atlantide, pretopljeni su u opsežno djelo, do danas ostalo nenadmašivo zbog svoje važnosti i iznimne vrijednosti.

Postojanje podvodnoga grada i njegove piramide, opaženih i nekoliko godina prije doživljaja dr. Browna, polako su -premda odvojeno - potkrepljivali različiti, pa čak i sporni dokazi. Mnogo su godina piloti, članovi posade i putnici neprekidno bogato izvještavali o tome kako su vidjeli potopljenu piramidu i druge građevine dok su prelijetali more blizu Bahama. Zabilježene izvještaje o tim zapažanjima nadležni obično "službeno" odbacuju kao vizualnu zabludu promatrača, izazvanu "optičkom iluzijom".

Nemogućnost potvrde tih opažanja, mada postoje i fotografski dokazi, posljedica je nemogućnosti ponovna određivanja točnoga mjesta na kojemu su viđene potopljene građevine.

Spomenuta se opažanja smatraju varljivim fenomenom koji se očito ne može ponovno zamijetiti, mada oni koji su je vidjeli pokušavaju zračni put koji su prešli označiti što je moguće točnije.

Istraživači oceana, na brodovima s visoko razvijenom elektroničkom opremom koja se upotrebljava za otkrivanje potopljenih objekata, odnedavno pokušavaju otkriti spomenuti grad. Ali čak ni to nije toliko uspješno kao što se u početku očekivalo; fenomen je jednako neuhvatljiv s površine kao i iz zraka.

Charles Berlitz u svojoj knjizi Bez traga (Without A Trace) iznosi "jaki dokaz" do kojeg se došlo sonarnim pretraživanjima kojima je otkrivena golema piramidalna građevina na mjestu koje su označili dr. Brown i drugi istraživači. Uznemirujuća činjenica vezana uz taj "jaki dokaz" jest da sonarni detektor nije otkrio nikakove prateće ruševine, za koje se zna da su dio građevinskoga

kompleksa koji se na tom mjestu nalazi. Zbog toga se jedan od nekoliko zaključaka odnosi na različite stupnjeve jačine vezane uz sonarno lociranje piramide bez pratećih zgrada.

Najuvjerljiviji zaključak je onaj da su istraživači mjesto svojega istraživanja pomiješali s onim doktora Browna. Najmanje je vjerojatno da je pijesak otkrio samo piramidu, a na ostalim ruševinama ostao poput pokrivača koji štiti od sonarnoga detektora. Međutim, kada je dr. Brown istraživao piramidu, samo je 27 m virilo iz pijeska, a okolne su ruševine na toj razini bile isto tako vidljive. Nasuprot tome, tvrdi se da se "sonarna piramida" uzdiže u visinu od 128 m s "inače ravnog oceanskog dna" - navodno bez traga ostalim ruševinama.

Najvjerojatnijim se čini da je sonarna oprema loše funkcionirala i da je vodoravan obris oceanskog dna bio krivo protumačen kao uspravna građevina (što se, usput, događa prilično često) ili je, kako navode ugledni stručnjaci, cijela stvar bila „izmišljena" kako bi se istodobno održale živima rasprave vezane uz tajne i zagonetke Bermudskoga Trokuta, izgubljenoga kontinenta Atlantide i piramide.

Najveća prepreka prihvaćanju postojanja te piramide (ili piramida) jest njezina varljivost - neprekidan proces njena pojavljivanja, nestajanja, te zatim ponovnog pojavljivanja. Međutim, čak i taj fenomen gubi svoju zagonetnost jednom kada se shvati da pijesak s oceanskog dna mogu iznenada -unutar nekoliko sati - raznijeti česte oluje između Biminija i Bahama.

Dr. Brown tvrdi da, nakon cijeloga ljeta provedenog u istraživanju podmorja uz visoke troškove, nije pronađeno ništa; no tada, kada su se onog olujnog dana ponovno našli na spomenutom mjestu, ruševine i piramida bile su ondje! On nadalje tvrdi da pijesak koji se pomiče naizmjenice pokriva i otkriva podvodni grad, te da se oluje u tom području moraju pomnije promatrati kako bi se moglo ustvrditi kada će kompleks ponovno biti otkriven.

Nevjerojatna kremena kristalna kugla doktora Browna, sa svojom specifičnom energijom i snagom koju ima, predstavlja, kao što je ranije rečeno, simboličan ključ za strukturu piramide.

Mnogo nas krivo shvaća riječi «kristal» i «kremen». Riječ kristal zapravo označava formaciju nastalu kemijskim skrućivanjem mase čiji su atomi unutra uređeni prema obrascu koji se pravilno ponavlja, odnosno prema strukturi rešetke, a koja obično izvana izgleda geometrijski pravilno. Većina minerala razvija se u kristale nakon skrućivanja iz tekućeg ili plinovitog stanja,

budući je kristalizacija stanje koje zahtijeva najmanje energije, zbog čega ima najveću stabilnost.

Kristali počinju na mikroskopskoj razini. Rastu poput živih organizama, osim što, umjesto da se šire iznutra, do tog procesa dolazi akumulacijom izvana odakle se dodaje više istoga materijala. Rast kristala obično je spor - ponekad tako spor da je potrebno tisuće godina za dostići priličnu veličinu - dok se rast nekih kristala može vidjeti iz dana u dan. Također su poznati po tome što mogu narasti do divovskih razmjera i težiti nekoliko tona.

Kristalizacija se događa na mnogo načina, oblika i vrsti. Kristale nazivaju «cvijećem kraljevstva minerala» zbog njihove čiste simetrije i profinjenih boja. Unutarnja struktura rešetke, koja određuje njihov vanjski oblik, sastavljena je od pravilno uređenih atoma koje na okupu drži električna privlačnost suprotno nabijenih iona.

Riječ kristal kroz povijest se upotrebljavala za označavanje čistoga kremenja, kojega su grčki filozofi smatrali vodom zamrznutom u šestostraničnu masu zbog jake hladnoće Alpa. Zato su stjenovito-kristalnu raznolikost kremenja držali prauzorom svih kristala. Kremen je najrašireniji i najčešći mineral na svijetu. U osnovi je napravljen od silicijeva dioksida koji može biti proziran ili u boji, a uvijek je heksagonalnog oblika. Veći kristali kremenja mogu se pronaći samo u šupljinama ili špiljama, ali također ispunjavaju i stvaraju se unutar najmanjih prostora između stijene i drugih mineralnih oblika. Pravidnu zagonetku vezanu uz prisutnost zlata i kremenja kao dva minerala koji prevladavaju u civilizacijama graditelja piramida, rješava činjenica da se zlato obično nalazi u kremenim žilama. U povijesnim zapisima zabilježeno je da su razni osvajači bili zaprepšteni kada su otkrili da se zlato zapravo upotrebljavalo kao svakidašnji ukras. Zlato je u prvom redu, zbog svoga sjaja i vatrenog odsjaja, služilo za simboličko predstavljanje Sunca. Bakar, bronca, niti bilo koji drugi metal nisu imali takvu vrstu odsjaja, pa je bilo razumljivo da su civilizacije štovatelja Sunca prigrlile zlato kao simbol njihova Boga sunca.

Prilično je vjerojatno da zlato prvotno nije bilo ono za čime se tragalo, već da je prije nastalo kao nusproizvod iskapanja dragocjenije i vrednije robe - kremenja. U današnjem sustavu vrijednosti svijet upotrebljava zlato kao uobičajeno sredstvo razmjene, a kremen smatraju manje vrijednim. Postoje, međutim, neki članovi obitelji kremenja koji se cijene kao skupo drago kamenje, poput ametista, ružičastog i zadimljenog kremenja, ahata, oniksa, jaspisa, heliotropa, i drugih. Od zore čovječanstva, različite vrste kremenja predstavljale su snage i tajne svemira. Različiti tipovi kremenja, zajedno s drugim draguljima i kamenjem, pripisivali su se pojedinim horoskopskim znakovima.

Nerazumljivo je kako je kristal kremenata u obliku kugle sam po sebi postao simbol i što on, u stvari predstavlja. «Kristalna kugla» dugo se vremena pogrešno upotrebljavala kao sredstvo povećavanja duševnih moći, budući njezina prava snaga izbija iz specifičnoga oblika i simbolike. Drevnim je narodima njezina vrijednost bila veća od bilo čega drugoga što su posjedovali jer je ona za njih bila trostruki simbol. Prvo, bila je čisti prikaz svemira prije no što je dobio materijalni oblik; drugo, označavala je «Kozmičko jaje» u čijoj slici postoji stvaranje; napokon, predstavljala je eteričnu sferu svijeta u čijoj je prozračnoj biti sačuvana savršena slika svih zemaljskih aktivnosti.

Znajući u potpunosti za električna svojstva kremenata, znanstvenici našeg vremena usavršili su njegovu umjetnu proizvodnju, naizgled bez nedostataka, za komercijalne potrebe. Čisti kremen, tanko izrezan i izložen pritisku s oba kraja, proizvodi mjerljiv električni impuls kada ga se savije. Taj električni impuls prilično je proporcionalan, do stanovite mjere, stupnju savijanja. Unutarnja struktura rešetke pravilno uređenih atoma kremenata odgovorna je za stvaranje električnih impulsa kada se kristal ili trenutačno napne ili stisne. Zbog toga svojstva ovaj kristal ima vrlo važnu ulogu u komercijalnoj i industrijskoj upotrebi, kao i kod proizvodnje robe široke potrošnje. Možda su drevni narodi također dobro poznavali njegova električna svojstva, te su ga upotrebljavali na način koji je nama još uvijek nepoznat. U svakom slučaju, za njih je predstavljao temeljnu i važnu silu.

Postoje brojne teorije o upotrebi kristala i razlogu zbog kojega su ga drevni učitelji upotrebljavali. Primjerice, misli se da će kristal, stavi li ga se na određeno mjesto u piramidi, a možda i okrene u određenu smjeru, privući ili akumulirati kozmičke sile koje će, potom, uzrokovati da on počne širiti vlastitu energetska silu. Neki tvrde da se ta sila svojedobno upotrebljavala kao sredstvo prijenosa misli; kao generator koji napaja sve stvari koje trebaju energiju; ili kao kozmički sat.

Dr. Brown je opisao da je kristalna kremenata kugla bila položena između dvije metalne ruke ljudske veličine boje bronce i dlanova boje zlata. Točno iznad ruku nalazila se metalna šipka zlatne boje koja je izlazila iz stropa, upravljena ravno prema kristalu, a završavala je otprilike 120 cm iznad njega. Kraj šipke bio je zašiljen, napravljen od izbrušenog crvenog kamena usmjerenog prema kristalu.

Šipka je vrlo moguće mogla biti provodnik kozmičkih energetskih sila koje je crveni kamen sabirao i možda usmjeravao prema točno određenu mjestu na kristalu. Na taj se način kristal aktivirao, a njegove su se brojne funkcije mogle fino namještati jednostavnim preusmjeravanjem energije sakupljene u crvenom kamenu prema različitim točkama na kristalu.

I obrnuto, kristalnu kuglu od kremena, smještenu u ruke, mogli su zagrijavati vatrom ili plamenom koji bi ju potakao da počinje odašiljati električne impulse. Te električne impulse mogao je hvatati i akumulirati zašiljeni crveni kamen, koji ih je prenosio duž šipke koja vjerojatno vodi do vrha piramide. Kada bi se jednom našli na vrhu, energetske impulsi prenosili bi se kao signali, šireći se ne samo okolnim područjem, nego isto tako i u svemir.

Postoje bezbrojne teorije o svrsi širenja tih energetskih impulsa iz vrha piramide.

Možda je, promatrano s čisto metafizičke razine na kojoj je sažeta tajna ljudske evolucije, kristal u stvari mogao imati ulogu pokusnog kunića. Metafizička filozofija tvrdi da duh, nastanjen u materiji, postaje sila koja postupno i uzastopno podiže mineral do stanja biljke, biljku na životinjsku razinu, a životinju do nivoa ljudskoga dostojanstva; konačno, čovjeka podiže do kraljevstva bogova.

Spomenuti učitelji možda su pokušali prožeti ovaj mineral svojim duhom čime bi ga, izvede li se postupak pravilno, pretvorili u biljku. Ako su bili istinski ili savršeni učitelji, uistinu su mogli tajnu ljudske evolucije pretvoriti u zbiljski proces u svome istraživačkom laboratoriju; to su nam, nesumnjivo, ostavili u baštinu pod krinkom obredaceremonija brojnih svjetskih religija.

Dva kamena ili dragulja velikoga značenja za mistika stupala su na scenu kada bi se on duhovno razvio. Metafizičar koji je posjedovao kamen mudraca posjedovao je najveće od svih blaga - Istinu. Zbog toga je bio bogatiji no što čovjek može pojmiti. Postao bi besmrtno jednostavno zato što je mogao ojačati netjelesni element koji se nalazi u svim ljudima i koji ne umire, te je bio izliječen od najodvratnije od svih bolesti - neznanja. Kamen mudraca predstavlja drevni simbol savršene ljubavi koja preobražava sve neplemenito i uskrsuje sve mrtvo. On odražava usavršena i obnovljenoga čovjeka iz kojeg isijava njegova božanska priroda.

Metafizičari također teže doći u posjed Hermetičkog kamena, simbola božanske moći - snage za kojom tragaju svi ljudi, ali koju se može steći samo tako da ju se zamijeni za privremenu moć koja se potom preobražava u božansku službu.

Ova dva, za metafizičare iznimno značajna kamena, možda su svojedobno bili jedan te isti

kristal kremenala!

PIRAMITOLOGIJA

U zadnje je vrijeme prikupljeno obilje zanimljivih podataka vezanih uz prvobitne piramide, njihovu pravu namjenu, te ljude koji su ih izgradili.

Jedan dio tih podataka prikupljen je tijekom hipnotičkih seansi u kojima su se pojedinci vraćali u doba procvata civilizacija graditelja piramida; drugi dio potječe od vidovnjaka i medija koji su se nalazili u stanju transa; neke su zamisli, pak, preuzete od ljudi koji su iznijeli vlastito mišljenje o tome zbog čega su civilizacije graditelja piramida rasprostranjene širom svijeta.

Priča koja slijedi nastala je kao kombinacija svih gore navedenih podataka. Iako se radi o izmišljenoj priči, ona ipak obuhvaća neke fascinantne podatke koji bi se, u priličnoj mjeri, mogli pokazati vjerojatnima, te možda samo čekaju svoju potvrdu.

Gdje sam? Nalazim se u nekom nepreglednom. . . ogromnom prostoru. . . ne postoje granice. Izgleda kao da nekakva magla dolazi odosvuda, tiho obavijajući topao, vlažan sumrak.

Svjetlost se širi kroz daleku bijelu sumaglicu, ona je jednostavno tamo, ne izvire niotkuda. Gdje sam to? Ne sjećam se kako sam tu dospio. Nejasno se sjećam toga tko sam i što sam, ali što se više pokušavam prisjetiti to postaje sve teže.

Svjestan sam vlastitoga tijela ali ga ne mogu vidjeti. Dok lutam polako i nesretno, prolazeći kroz

oblake nalik dimu koji se valjaju, ne osjećam ni toplinu ni hladnoću. Izmaglica nije ni vlažna ni suha. Ne osjećam strujanje zraka. Čak ne mogu osjetiti ni površinu po kojoj hodam. Hodam li? Ne znam. Ipak, imam taj osjećaj laganoga kretanja koje me nehajno tjera prema naprijed. Sanjam li? Kako drukčije mogu sve ovo objasniti? Što radim ovdje, sam, na mjestu koje nalikuje čistilištu?

Stari par i Učiteljeva knjiga

Iznenada opazim dva lika koja se nalaze ispred mene. Dovoljno su daleko da im ne mogu jasno razaznati lica; dim koji se valja oko njih raščićava se samo toliko da ih mogu letimično pogledati.

Stječem dojam da se radi o muškarcu i ženi, mada nose jednake svijetle bijele halje koje prelcrivaju njihova stopala i imaju rukave koji im lagano padaju niz ruke. Oboje imaju sjajnu kosu koja im seže do ramena. Jedno od njih ima kratku bradu.

Sada mogu razaznati boje na njihovoj odjeći. Plava . . . zelena . . . žuta . . . crvena . . . i narančasta. Ima i grimizne, ili je to blijeda boja lavande? Možda ljubičasta. Čudno ... izgleda kao da boje ne ostaju na istom mjestu kada ih letimice pogledam i tražim. Tamo gdje se nalazi taj par nema toliko svjetla kao ovdje gdje ja stojim; međutim, mogu vidjeti sjaj u njihovim očima.

Njih dvoje izgledaju ljubazno i procjenjujem da su stari šezdeset i pet godina ili tu negdje; ali na svoje čuđenje slutim . . . osjećam . . . moja mi intuicija odjednom kaže . . . da su stari stotine-tisuće godina. Čekaj. Nevjerojatno! Oni su vječni! Zamišljam li ovo? U kakvom se to novom svijetu nalazim?

Sada mogu vidjeti da se sa svake strane toga para nalazi stol. Na jednom stolu leži otvorena knjiga - golema knjiga. Nikada nisam vidio tako veliku knjigu! Sigurno je debela 120 cm! A dugačka je barem 180 i široka možda 120 cm!

Na stolu do muškarca nalazi se nešto što izgleda poput obrednoga pribora: nekoliko komada kamenja nalik draguljima; zlačani kalež; velika kristalna kugla iznad koje se nalazi šipka što ju

gotovo dodiruje, a na čijem se kraju nalazi bezbojni brušeni kamen.

Iznad stola-oltara visi simbol, simbol koji sam vidio prije ... a opet nisam vidio. Podsjeća me na ankh. No, umjesto da ima jednu vodoravnu crtu ispod omče, on ima dvije vodoravne omče; i umjesto ravne nožice ima nožicu sličnu staromodnom otpiraču, ali složeniju - ima tri strane i dodatno je izbrazdana.

Pokušao sam prići paru ali sam ustanovio da im ne mogu doći bliže no što se sada nalazim. Umišljam li sve to ili su oni stvarni? Čini se da govore ali ne vidim da im se usne miču! Možda ih čujem svojim umom umjesto ušima! Jer kad pomislim «Zašto sam ovdje?» dobivam njezin odgovor «Kćeri, izabrana si da dođeš pred nas kako bi naučila neke tajne koje su znali stari.»

Sada progovara starac. «Da sine, ali ne tolike tajne kao što su povijest - povijest zemlje i razlog zbog kojeg su počeci civilizacije obavijeni potpunom tamom.»

Ona ponovno progovara. «Upoznat ćemo te s nešto povijesne pozadine, nekim znanjem i s nešto mudrosti. To neće biti na tajnom jeziku, budući je za ljude tvoga vremena, na vašem stupnju razvoja, teško razumjeti naše tajno pismo. Ipak, razumjet ćete neke simbole kada jednom naučite o svojoj povijesti - i svoju povijest.»

Polako shvaćam da su oni drevne duše . . . drevna tijela. . . drevni učitelji. Ipak, kada ih slušam ne zvuče staro. Njihovi su pokreti vrlo meki i osebusni. Ispred mene je bezvremenost.

On pokazuje na veliku knjigu. «Ovdje je sadržana povijest onoga što je bilo - što jest - i što će biti. Ova knjiga nikada neće biti izgubljena, budući je neprekidno čuvaju određeni pojedinci, s vaše razine postojanja i izvan nje. Čuvari s vaše razine nisu i neće biti svjesni svoga osobitog poslanja sve dok ne budu trebali braniti Knjigu učitelja.

«Mnogi pojedinci s vaše razine izabrani su za čuvare različitih stvari. Neki čuvaju povijest; neki znanje iz univerzalne i zemaljske znanosti; neki su čuvari drugih pojedinaca s vaše razine; dok drugi čuvaju tijek stvari.

«Pojedinci postaju čuvari kada im se povjeri određena vrsta znanja koja im je dotad bila nepoznata. Neki koji su pozvani obavljati zadaću čuvara ne moraju nužno napustiti vašu razinu postojanja. Oni postaju ono što zovete duhovima.»

Starica nastavlja :Postojanje na vašoj razini raste i nastavlja se u pozitivnim i negativnim smjerovima, a opet nikada ne prestaje; jer kako su tvoji ljudi rekli, povijest se ponavlja, i civilizacija se ponavlja. Zbivanja, sve na zemlji i u svemiru se ponavlja. Postoje ciklusi unutar ciklusa - krugovi postojanja u krugovima. Povjerenost ti je ovo znanje i sada razumiješ da se ono što je zapisano o sadašnjosti - što se danas događa -zbito u prošlosti i dogodit će se u budućnosti - ne jednom, već mnogo puta ponovno.

«Vrijeme i povijest preklapaju se mnogo puta. Neki događaji imaju kratak ciklus i ponavljaju se i vraćaju unutar minuta, ili dana, ili mjeseci, ili godina. Druge stvari ponavljaju se i vraćaju unutar desetljeća, ili stoljeća, ili tisućljeća - ali se vraćaju. To je osnovno prirodno pravilo. Zakon Svemogućega kaže da život dolazi i odlazi, ali ono što se događa čovjeku događa se ponovno i ponovno.»

Na ovoj točki svjestan sam kako moje razumijevanje raste. Ono što su starci rekli počinje djelovati. Može li biti da je to sve o čovjekovu postojanju? Sto će točno biti ishod samoga života? I kako izgledaju svjetovi koji tek trebaju doći?

Sada druga, više trenutna misao prolazi mojim umom. Ona mi se obratila kao svojoj kćeri, a on kao sinu. Zašto me vide kao dvoje različitih ljudi? Jesam li ja dvoje različitih ljudi? Svjestan sam svojeg postojanja pred njima, ali ne mogu u potpunosti osjetiti tijelo.

Žena se smiješi - i osjećam se lagano umiren. Kaže mi «Kćeri, znam da si vrlo zbunjena. Vidiš, ti jesi moja kćer, a ipak si u isto vrijeme i njegov sin; jer čovjek unutar istog zemaljskoga tijela nosi osobine oba spola u proporcionalnom omjeru. Oblik tvoje životne energije jednako je ženski i muški.

Ti također dosta toga razumiješ, ali moraš naučiti ne dopustiti da razumijevanje preraste u strah; jer kada se strahu dopusti da nade uporište, misli postanu jako, jako zamračene i ne

možeš jasno vidjeti ili misliti.

Osjećam kako se na mene spušta mir. Razumijevanje nestaje i smireni, gotovo bezosjećajni osjećaji ispunjavaju moje biće. Vjerujem da mogu shvatiti sve što će mi biti povjereno.

Ona nastavlja, Ti si čovjek na zemlji danas - upravo u ovom trenutku. Mi smo također u prošlosti živjeli kao i ti. Tvoj je život za nas u budućnosti. Bilo nam je dopušteno doseći krajnji energetski oblik. Mi smo nekolicina izabranih da čuvaju i vode one koji su čuvari prirodnih zakona.

Životni oblici moraju se pridržavati temeljnih prirodnih zakona, također moraju imati nadzornike u energetskom obliku, budući da je i to ciklus unutar ciklusa. Kada životni oblik prestane postojati na zemlji, on može zauvijek nestati ili, zbog svog energetskog oblika, jednostavno biti izabran za nadzornika ili druge životne oblike odabrane da budu čuvari prirodnih zakona.

«Naš energetski oblik vrlo je moćan u usporedbi s tvojim nižim oblikom energije i zbog toga nam ne možeš prići bliže no što se sada nalaziš.»

Stotine pitanja počelo mi je padati na um. Želim saznati toliko mnogo! Ali ona podiže ruku niz koju lagano klizi dugi rukav.

Bolje je da puno ne pitaš. Umjesto toga, pažljivo slušaj buduću imamo puno toga za dati tvome umu; tada više neće biti potrebe za pitanjima.

Atlantida i Lemurija

Sada progovara muškarac : „Sine, kao što se ti propituješ o svome porijeklu i znaš iznimno malo o počecima čovječanstva, tako smo i mi postavljali pitanja o našim precima. Naše znanje, podaci koje imamo, zapisi i drugi dokazi jednako su oskudni kao i vaši. Sve čega možemo biti svjesni i što nam je dopušteno znati jest to da naši preci - koji su ujedno i vaši preci - potječu iz

civilizacije Maoth koja doista još uvijek postoji u središtu Zemlje. Ne znamo odakle su oni došli.

Rođeni smo i školovali se na kontinentu koji danas nazivate Atlantidom. U naše je doba postojao još jedan kontinent koji se nalazio u Tihom oceanu, vama poznat kao Lemurija. Stanovnici Lemurije nisu imali tako bogato znanje i razvijene tehničke vještine. Lemurijanci su se, svojim ograničenim znanjem, nalazili na razini istraživanja. Razvili su jedino tehnologiju za putovanje preko vode; plovili su morem da istraže zemaljsku kuglu i nasele se u drugim dijelovima svijeta.

Mi Atlantinjani, međutim, ne samo da smo mogli putovati vodom nego i ispod nje, a bili smo sposobni putovati i zrakom, posjećivati druge civilizacije u svemiru i vraćati se natrag u Maoth.

Prije Atlantide i Lemurije vladalo je doba previranja i uništenja, koja su zahvatila i zemlje u unutrašnjosti i na površini našeg planeta. Takvo što mora se dogoditi u svim ciklusima."

Starica je odobravajuće kimnula glavom i nastavila priču.

"Vidiš, kćeri, mi smo uspjeli ovladati kako unutrašnjom energijom Zemlje, tako i kozmičkom energijom iz svemira, ali nismo znali da skupljamo previše energije. Niti smo imali znanja ili sposobnosti pohraniti ono što smo prikupili. Da bi to sebi pojasnila, zamisli što se događa s voćem i povrćem, plodovima zemlje. Kao što vjerojatno znaš, prikupi li se previše plodova i ne pohrani li ih se na pravi način, oni će jednostavno strunuti i propasti. Kada se energija sakupi i potroši u potpunosti, ona se nastavlja gomilati - nikad se ne rasipa već postaje sve veća. Što veća energija postane, to ju se može manje kontrolirati, što se upravo nama dogodilo. Privukli smo više energije no što smo mogli pohraniti i potrošiti. Kao posljedica toga, ona je izletjela iz našega spremnika u obliku velike iskre, putujući između Sjevernoga i Južnog pola. Ta je iskra bila dovoljno velika da izazove katastrofu koju nismo mogli ni predvidjeti, ni zamisliti, čak ni uz sva naša tehnička dostignuća i stoljetnu mudrost.

Jednom kada je spomenuta iskra nastala, došlo je do lančane reakcije koju se nije moglo zaustaviti. Trebalo ju je pustiti da se nastavi i dosegne svoj vrhunac, kada su Atlantida i Lemurija doživjele svoj katastrofičan kraj. Oba su kontinenta bila uništena! Budući da je Lemurija bila ranjivija, taj se nesretni kontinent u stvari potpuno raspao, dok se stabilnija Atlantida razlomila na šest dijelova prije no što su je prekrile vode oceana."

Sada progovara starac."Da, razni dijelovi Atlantide potonuli su pod vodu. A sada, nakon desetina tisuća godina, potpuno su je prekrili oceanski nanosi koji su se polako taložili. Međutim, kako se na Zemlji i dalje događaju potresi i podvodna previranja, sve veći i veći dio Atlantide ponovno će se pojaviti. Cikličku promjenu na Zemlji najavit će ponovno izranjanje kontinenta Atlantide i spuštanje planina na dno oceana.

Prije nego li je Atlantida potonula, naši su očevi i djedovi puno toga postigli. Učili su nas da je Svemogući prisutan u cijelom svemiru. Naučili smo prepoznati svemirske cikluse i uskladiti ih s vremenskim, povijesnim i ljudskim ciklusima. Znanje o energiji prenijeli su nam naši preci.

Naučili smo izgraditi jednu građevinu, u koju smo pohranili naše znanstvene spoznaje, religiju i mudrost. Ona je, zapravo, bila energetska spremište, te je istodobno odašiljala i primala energiju. Mi smo se i naši strojevi opskrbljivali i napajali energijom iz te jedne građevine. Hranila je i naše umove i naša tijela. Ona je oblikovala naša tijela.

Da - radi se o piramidi! Trebali smo samo jednu, a nacrt za izgradnju piramide napravljen je na temelju drevnoga znanja iz Maotha, svijeta iz unutrašnjosti.

Neki od naših maothanskih predaka osnovali su i naselili Atlantidu na površini Zemlje kako bi izveli eksperiment koji je trebao pokazati hoće li razvoj Atlantinjana na površini teći usporedo s razvojem unutrašnjega svijeta. Znali su za postojanje Lemurije, čiji je razvoj na površini tekao svojim normalnim evolucijskim tokom. Maothanci su također znali da će Atlantinjani u vrlo kratkom vremenu nadmašiti Lemurijance. To se uistinu i dogodilo.

Atlantinjani su na svojem kontinentu podigli piramidu sličnu onoj maothanskoj u unutrašnjosti Zemlje. Međutim, nisu uvidjeli da energija koju atlantidska piramida privlači naglo postaje neuravnotežena. To se dogodilo zato što je bila izravno izložena svemirskim energijama.

Do iste takve građevine u unutrašnjosti svijeta pristup je imala samo kozmička energija filtrirana kroz Zemljinu koru. Na površini, međutim, nije bilo nikakvog filtera, ničega što bi reguliralo količinu energije koju privlači i upija atlantidska građevina.

Odnos polariteta između vanjskog i unutrašnjeg svijeta počeo se mijenjati i postao je neuravnotežen. Kako je vrijeme prolazilo, razlika u električnom potencijalu postajala je veća i sve više prijeteća, sve dok, na kraju, latentna sila izjednačavanja, temeljni prirodni zakon, nije pokušala stabilizirati to veliko gomilanje energije. Tako je nastao spomenuti bljesak."

Priprema za opće uništenje

Sada govori starica. „Bljesak je trajao sedam godina. U tom smo vremenu uspjeli sakupiti svoje mudrace, znanstvenike, inženjere i vjerske poglavare, te smo ih smjestili u brodove -u one koji su plovili morem, u one što su plovili pod morem i u one koji su letjeli zrakom.

Bila su pedeset i četiri broda - osamnaest pod vodom, osamnaest na vodi i osamnaest u zraku. Iz svake od te tri grupe izabrano je devet brodova za naše misije u drugim civilizacijama razasute širom Zemlje. U to su se vrijeme po cijeloj zemaljskoj kugli nalazili naši duhovnici, učitelji, matematičari, inženjeri, astronomi - učenici ljudi iz raznih disciplina, koji su dobrovoljno otišli u rijetko naseljene divlje zemlje kako bi pripitomili životne oblike koji su tamo obitavali i prenijeli im neko znanje.

Jedna od tih misija zabilježena je u vašim povijesnim spisima i poznata je kao Arka. Ime vašega tamošnjeg učitelja prevedeno je tako da ga danas znate kao Nou. Bio je upućen u sve životinje svijeta. Tijekom sedam godina koliko je trajao bljesak, sakupio je toliko životinja koliko je mogao smjestiti na brod koji zovete Arkom, u želji da te vrste spasi nadolazećega uništenja koje je zahvatilo cijelu površinu, a do određene mjere i unutrašnjost Zemlje. Noina arka mogla je ploviti po vodi i pod vodom, te letjeti zrakom. Prije no što je sveopće uništenje doseglo svoj vrhunac, taj je učitelj uspio na brod ukrcati dvije trećine životinjskih vrsta koje su u to vrijeme postojale i tako ih spasiti.

Na drugim mjestima pripremali su se ostali brodovi, na koje su se trebali ukrcati graditelji, inženjeri, znanstvenici, duhovnici i drugi. Mi smo se nalazili u odvojenim brodovima", govori ona pokazujući prema starcu, a potom nastavlja, „i naši su brodovi bili među onima koji su preživjeli opće uništenje. Od početna pedeset i četiri broda preživjelo je samo njih devet." Zastaje na trenutak i potom dodaje, „Četrdeset i pet brodova, sa svim svojim putnicima, bili su izgubljeni."

Njezine oči počinju jače sjajiti. Ne znam je li to zbog suza koje oplakuju ono što se dogodilo ili pak zbog suza radosnica zbog toga što je uništenje napokon završilo. Ona se uspravlja u svom stolcu i nastavlja : "Na sreću, budući da Svemogući neprekidno upravlja postojanjem i nepostojanjem svih energetskih oblika, ja sam se našla na jednom od preživjelih vjerskih brodova. Vjerski brodovi nisu imali tako jak unutrašnji električni potencijal pa nisu, poput drugih brodova, pretrpjeli toliko mnogo udara nastalih zbog izjednačavanja potencijala."

Obnova nakon Katastrofe

Sada ponovno govori starac."Kada je katastrofa završila, preživjeli su se brodovi okupili i održan je sastanak na kojemu je Nadzorni odbor podnio izvještaj.

Izmijenila se cijela površina Zemlje. Valovi vode vrlo su se brzo valjali cijelim planetom, iznova i iznova potapajući sve pred sobom. Pojavilo se novo kopno tamo gdje su nekada bili oceani; oceani i druge vode prekrili su stare kontinente.

Zemljini polovi ponovno su došli u pravi položaj, zahvaljujući električnom uravnoteženju i procesu repolarizacije koji ga je slijedio. Na novim polovima počeo se stvarati ledeni pokrov, prijeteći prekriti Maoth. Došlo je do drastičnih promjena u okolišu zbog kojih su na raznim mjestima na Zemlji nastali vrlo različiti klimatski uvjeti. Izgledalo je kao da se promijenio položaj zvijezda, budući se promijenila rotacija Zemlje. Sila gravitacije postala je jača pa smo imali više poteškoća pri levitiranju. Klimatske promjene nastale nakon uništenja, većinom kiše, poplave i plimni valovi, trajale su četrdeset godina.

Na sastanku smo odlučili da nećemo krenuti ispočetka samo na jednom kontinentu. Odlučili smo jednako raspodijeliti naše upućene učitelje i naseliti se u raznim dijelovima Zemlje. Jedan od starijih učitelja predložio je da se jednu grupu pošalje na drugi planet, zbog naseljavanja i razvoja misija koje smo već osnovali na dvadeset i jednom planetu. Složili smo se s tim prijedlogom i poslali jedan brod da, u zviježđu koje zovete Plejade, utemelji središnju bazu za svemir. Mi koji smo ostali zavjetovali smo se da ćemo zauvijek ostati na Zemlji i pouzdati se u one iz središnje baze, koji će do nas putovati.

Drugi brod odlučili smo poslati natrag na Maoth, u unutrašnjost. Na tom su se brodu nalazili novaci koji su tamo trebali steći daljnju intenzivnu naobrazbu, kao i izvorna dokumentacija koju je trebalo pohraniti na sigurno.

Sedam preostalih brodova raspršilo se, radi ponovne izgradnje naše civilizacije, po raznim mjestima na planetu koja su nam najviše odgovarala po klimatskim i drugim obilježjima, a koja su nastanjivala druga bića. To su bila glavna područja obnove Atlantide.

Neka od tih mjesta već su vam poznata. Neka druga bit će ponovno otkrivena oko 2000. godine, dok je druga izbrisao tijek vremena. Jedna se naša grupa naselila na području današnjeg Egipta, druga u Južnoj Americi, treća u Sjevernoj Americi, četvrta je otišla na Himalaje, a preostale tri su poslane na Antarktiku, u Australiju i na Grenland.

Svaka grupa uzela je dio naših zapisa, odlučivši ih za vječnost sačuvati tako da ih ni katastrofa poput one koju smo iskusili, ni ljudska ruka nikada ne uzmognu uništiti. Sedam grupa . . . sedam dijelova našeg tajnog zapisanog znanja."

Žena nastavlja priču. "Počeli smo iznova graditi. Sagradili smo svoje piramide i civilizacije na svih sedam mjesta po kojima smo se podijelili. Svaka je naša piramida bila potpuno jednaka onoj izvornoj s Atlantide. Svaka je bila spremište energije. U svakoj je pohranjeno znanje. Svaka je bila naše vjersko središte. Svaka nam je davala potrebnu energiju, i da, sada smo bili mudriji. Znali smo kako privući upravo toliko energije koliko je piramida mogla primiti. Suvišna energija koja se mogla razviti mehanički se odvodila ili oslobađala, budući nismo željeli da ponovno bude zarobljena.

Elektromagnetska i kozmička energija sakupljala se na vrhu glavnoga kristalnog kontrolnog uređaja i pohranjivala u donjem dijelu piramide. Naša mudrost i znanje bili su pohranjeni u središnjem ili centralnom dijelu, a vjerske spoznaje blizu vrha.

Piramida je bila oblikovana tako da su oni koji su željeli postati upućeni u vjerske tajne morali proći piramidom po točno određenu putu. Oni koji sa razine inicijacije ne bi mogli prijeći na učiteljsku razinu bili bi ponovno prihvaćeni jer jednom kad pojedinac postane iniciran, čak i manji dijelovi znanja mogu biti opasni ako se njima pravilno ne rukuje."

Svjetlost oko mene počinje blijediti. Nestaju slike koje su bile tako žive dok su njih dvoje govorili; i odjednom se nalazim u potpunoj tami. Ne vidim i ne čujem ništa. Obuzima me očaj. Nalazim se u potpunom ništavilu.

Žudim za više znanja; moja želja postaje sve jača i jača. Povjeren mi je dio drevnoga znanja ali pažljivo, polako, u dijelovima i djelićima, kao kod slagalice. Svaki put kada se pronađe pravi dio slika postaje jasnija.

Guta me tama - i ponovno počinjem osjećati strah. Što se događa? Kuda da krenem? Što da radim? Odjednom u sebi čujem glas - drukčiji glas : "Ne boj se tame, jer ova tama nije vječna. Nakon tame uvijek dolazi svjetlo i, da, nakon svjetla uvijek dolazi tama. To je samo jedan od brojnih prirodnih zakona- taj o prirodnom ciklusu koji kaže, "Jedno uvijek slijedi drugo." Prirodni zakoni su ono što čovjek treba razumjeti prije no što uopće može početi shvaćati drevne učitelje, jer oni znaju ono što si ti, čovječe, zaboravio."

Sada se kroz tamu počinje probijati svjetlo; i ponovno se nalazim pred parom. Muškarac progovara :

„Tijekom nekoliko sljedećih tisućljeća života i ponovnoga razvoja naučili smo da nije bilo nužno podijeliti se u sedam grupa. Ustanovili smo da je podjela na grupe u stvari oslabila ukupnu energiju o kojoj smo ovisili. Zato smo se odlučili ponovno okupiti u jednu zajednicu, a posavjetovavši se sa svijetom iz unutrašnjosti, složili smo se da se trebamo vratiti na početak. Ispraznili smo svoje građevine i vratili se u Središte. Znali smo da će bića na Zemlji, s onim što smo im dali, polako napredovati, a isto smo tako znali i da će im, s obzirom na njihov stupanj razvoja, trebati eoni da dođu do Središta."

Sada govori žena : "Naša grupa u svemiru dobila je veliku podršku iz Središta jer su tamo uvidjeli da svemirske stanice na raznim planetima mogu u velikoj mjeri regulirati kozmičku energiju koja zrači prema Zemlji. Središte je u svemir poslalo još nekoliko grupa, budući se odande može vidjeti i promatrati razlika u električnom naponu između vanjske i unutrašnje površine Zemlje, kao i naponski potencijal između Zemlje, ostalih planeta i drugih nebeskih tijela. Naše izvanzemaljske grupe sada mogu predvidjeti neke, ali ne i sve, buduće katastrofe, budući jedan drugi prirodni zakon kaže kako je nužno da u prirodnom ciklusu postoji spontanost."

Nova katastrofa

Starac govori : "Jednog dana, iz podataka koje je svaka svemirska stanica dala Središtu, vidjeli smo da se Zemlji približava neko veliko tijelo. Pokušavajući izbjeći nadolazeću katastrofu, napravili smo plan.

Trebalo je ponovno aktivirati sedam piramida na površini, kako bi se sakupila energetska sila koju je zračilo tijelo koje nam se primicalo. Tu smo energetske silu namjeravali odaslati natrag kako bismo odbili nadolazeći objekt i stvorili obrambenu silu - protusilu koja bi spriječila spomenuto tijelo da udari i uništi Zemlju. Uspjeli smo ga usporiti i spriječiti njegov sudar sa Zemljom; ipak, njegova je blizina izazvala nove katastrofe - zemljotrese, poplave. Kada su bića sa zemljine površine shvatila da su preživjela katastrofu, opazila su i tijelo koje se našlo u zemljinoj orbiti - mjesec. To je bio najveći od tri mjeseca, koliko ih je ukupno bilo. Ostala dva su se sudarila jedan s drugim i razbila na dijelove. Neki od tih dijelova pali su na Zemlju, a drugi su odletjeli u svemir."

Sada ona govori. "Kada je katastrofa završila, razgledali smo površinu i vidjeli da je Svemoguća Sila spasila primjerke mnogih živih bića na Zemljinoj površini. Tada smo shvatili da zapravo nije moguće utjecati na prirodne zakone jer, jednako kao što sami sobom upravljaju, oni se u svakom ciklusu i sami brane. Cijela stvar više nalikuje procesu selekcije, u kojemu oni obilježeni - odabrani za preživljavanje - ostaju na životu, a oni koji to nisu ne preživljavaju.

Preživjela bića degenerirala su i vratila se natrag na stupanj razvoja na kojemu su bila prije našeg života na površini, te im je naš upravni odbor odlučio pružiti program naobrazbe kako bi im se ponovno usadilo osnovno znanje o prirodnim zakonima i ubrzao njihov razvoj.

Također je odlučeno da trebamo pokušati prekinuti dovod energije u piramidu koja je potonula s Atlantidom, kao i u neka druga generatorska postrojenja koja smo mi

Lemurijanci davno prije postavili širom svijeta. Oni su djelovali kao prijenosne stanice i opskrbljivali energijom naše razne površinske misije koje više ne postoje.

Uspješno smo dezaktivirali sve osim tri - jedne u Zapadnoj Hemisferi, generatora atlantidske piramide i lemurijskoga kockastog generatora u Tihom oceanu. Ta tri sustava za sakupljanje i obnavljanje energije stvorila su jako energetska polja oko svoje kristalne jezgre, kroz koje naša znanost do danas nije uspjela prodrijeti i sigurno ih dezaktivirati. Energija iz tih građevina i dalje će se gomilati i povremeno oslobađati u obliku iskre, sve dok ne dođe do neke prirodne katastrofe koja će ih uništiti. Dok se to ne dogodi, povremeno oslobađanje energije nastavit će uznemiravati čovjeka. Sakupljena energija je poput pijeska u pješčanom satu - nikada se ne potroši. Energija je energija. Postojala je, još uvijek postoji i zauvijek će postojati."

Moći učitelja-novaka

Progovara žena: "Nakon što bi postao učitelj-novak, mogao je slobodno dolaziti i odlaziti iz piramide. Tada bi se priključio odabranoj grupi pojedinaca koji su tamo bili da rade i postanu stariji učitelji, budući da starijeg učitelja koji dosegne stanje čiste energije treba zamijeniti novi stariji učitelj kako bi od zaborava spasio i čuvao tajne našeg svemira.

Učitelj-novak sada je trebao naučiti da kao pojedinac može napraviti jako malo. Mogao je izvoditi ono što vi zovete čarobnjačkim trikovima, ali obično bi ljudi na te sposobnosti gledali kao na čuda. Novak je učio iscjeljivati - sakupiti i odaslati svoju tjelesnu energiju usmjerivši je tako da izazove preraspodjelu energije u tijelu bolesnika i obrne ili zaustavi napredovanje bolesti. Novaci su u život mogli vratiti ljude koji su bili u komi i za koje se vjerovalo da su mrtvi. Zbog silne kontrole koju je imao nad energijom novak je mogao učiniti da slijepi ponovno progledaju.

Međutim, novak ipak nije mogao, sam, nadzirati tok rijeka, rast biljaka ili oblake na nebu. Te je stvari trebao naučiti raditi u zajedništvu s drugima. Umovi se moraju dovesti u stanje energetskog jedinstva koje ima snagu - koje ima moć -Svemogućega da utječe na prirodu. Učitelji sa sva tri stupnja - novaci-učitelji, učitelji i stariji učitelji - usavršili su tu sposobnost uz koju Maothanci nisu trebali vojsku za obranu ili napad.

Udruživanjem naših mentalnih energija napravio bi se velik energetski zid kroz koji napadači ne bi mogli proći. Učitelji su stvarali kugle velike energije koje su, kada ih se usmjerilo, preplašili napadače i nagnali da odu tamo odakle su došli i više se ne vrate.

Govori starac : "U vrijeme dok smo bili na površini Zemlje bilo nam je teško jer su postojala brojna bića iz dalekih zemalja koja su smatrala kako mi posjedujemo bogatstva koja su ona željela, trebala ili bez kojih nisu mogla živjeti. Kao što se to obično zbiva, naša sposobnost da se obranimo usmrtila je neke od njih. Točno je da je njihova smrt bila posljedica naše energije, ali mi tu energiju nikada nismo usmjerili na nekoga zbog zle nakane da ga uništimo.

U svome strahu oni bi svoje pregazili. U svome bi strahu pali i umrli. U svome strahu divljački bi se borili i ubijali jedni druge. Pa ipak, izgledalo je da ta bića nikada neće prestati sa svojim napadima. Istina, neko bi vrijeme prestali samo da se ponovno okupe i izrade nove strategije napada. Naši bi ih stariji učitelji slušali u njihovim logorima ili gradovima, daleko, daleko od nas, te bi čuli što smjeraju - na kakav se vojni pohod spremaju kako bi nas ponovno napali. Ponekad bi bili prisiljeni projicirati jednog ili dvojicu starijih učitelja u njihove gradove i izazvati neku kataklizmu, kako bi oni svoju pažnju usmjerili na tu veliku nesreću i na nas zaboravili.

Naše druge skupine širom svijeta imale su iste probleme. Naučili smo da nam je teško održati kontrolu nad svim tim zbivanjima jer naša moć kada smo bili razdvojeni nije bila tako velika; zato smo se složili da se ponovno okupimo i vratimo u Središte.

Zapečatili smo sve piramide, uklonili naše kipove i oltar, skinuli poklopac sa sanduka, iskopali okomiti rov od raskrižja do prve dvorane nakon što smo tri čepa nalik vratima trajno postavili na njihovo mjesto, te napustili piramide."

Govori žena: "Bili smo tužni, ali ta je tuga ipak bila ispunjena radošću jer smo uvidjeli da su se površinska bića počela razvijati onako kako smo se i mi razvijali. Čovjeku treba puno više vremena i izgubio je puno znanja i sposobnosti koje smo mu dali. S vremena na vrijeme Maothanci se svojim dolaskom umiješaju i neposredno vode čovjeka, pazeći kako se ne bi uništio ratovima."

On govori: "Zapečaćene piramide su ostavljene u takvom stanju da izgleda kao da nikada nisu bile dovršene. Piramida je oblikovana tako da se njezin vrh, najviši dio građevine sposoban za

sakupljanje i pretvorbu energije, lako pomiče. Nismo ga više trebali jer smo se vraćali u Središte, te smo ga zakopali u zemlju blizu svake piramide. Jednom kada se skine s piramide, vrh više nema sposobnost sakupljanja, pretvorbe, stvaranja, obnavljanja, odašiljanja i povećavanja energije.

Odbor starješina odlučio je da, dogodi li se jednom neka prirodna katastrofa koja će uništiti Maoth, neka svjedočanstva i znanje moraju biti prenešena površinskom čovjeku koji se razvija; tako su podaci o tome gdje se nalazi vrh piramide, kao i određeni napuci za njezino ponovno stavljanje u funkciju, pohranjeni u tajnu dvoranu u piramidi. Odlučeno je da će Velika piramida u Egiptu sadržavati te podatke, dok će se u ostalim piramidama širom svijeta pohraniti određene informacije o zakonima koji upravljaju znanošću, poviješću i svemirom. Tajna dvorana u kojoj je pohranjeno spomenuto znanje nalazi se u jednom od tri granitna čepa, u uzlaznom hodniku Velike piramide u Egiptu.

Druga velika egipatska piramida, zvana Prelomljena piramida, u sebi sadrži razloge međudjelovanja nekoliko manjih egipatskih piramida, te upute za povezivanje funkcija svih piramida širom svijeta. Naprava za stvaranje-pretvorbu energije također će biti pronađena u Prelomljenoj piramidi. Da, radi se o kristalu. Oni koji imaju oblik kugle nisu primarni već sekundarni izvori, u stvari prenositelji - sredstva komunikacije - s pomoću kojih se može uspostaviti veza s Maothancima širom svijeta i u svemiru. Jedna takva kristalna kugla već je pronađena i odnešena iz jedne od sekundarnih atlantidskih piramida."

Ona govori : "Sama po sebi kristalna je kugla beskorisna. Ona se mora upotrijebiti tamo gdje je pronađena ali će proći prilično vremena dok se vrata potopljene piramide ponovno ne otvore i omoguće pristup u nju."

Povratak u sadašnjost

Oblaci, magla koja se valja postaje sve gušća i gušća, zaklanjajući mi pogled na stari par. Čini se kao da se udaljavam od njih. Svjetlost blijedi. Želim ostati sa starim parom, ali sada ih jedva vidim. Na mene se spušta tama. Znam da mi je povjereno neko znanje jer sam izabran da budem čuvar -zaštitnik znanja. Sada nestaje i posljednji tračak svjetlosti, a par nestaje; no mogu osjetiti - ćutim - da će, mada odlazim, oni uvijek biti samnom. Ulazim u tamu, a iz tame u bljesak svjetlosti. Osjećam pritisak na desnom ramenu i čujem dubok, grub glas. Otvaram oči.

Vozač autobusa naginje se nad mene i trese mi rame. Izgleda pomalo ljutito.

"Hej, prijatelju! Probudi se. Ovo je zadnja stanica."

Pospano žmirkam prema njemu - bacam pogled na prazan autobus - i zijevam dok se protežem. Osjećam se odlično! Baš sam se fino nadrijemao! Pitam se jesam li štogod sanjao?

Ali je li to bitno? Ionako se nikada ne sjećam svojih snova.

* * *

Ispada da je kristalna kugla iz prethodnog poglavlja koju je pronašao Dr. Ray Brown, događaj koji se može poistovjetiti sa davanjem kompjutora na raspolaganje nekoj čimpanzi!

Preneseno iz knjige "Toth - Proročanstva piramida"

Ovdje može biti Vaša reklama